

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De Postryder verschijnt s' dingsdags, s' donderdags en zaterdags.
Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLE, boekdrukker uitgever van dit blad, grootemarkt, 51, en bij alle post-directeuren.
Alle verzending van brieven, annoucen, geld, enz., moet gefrankeerd zijn.

Het abonnement is bepaald op 7 fr. binnen de stad, 8 fr. buiten de stad.
Een blad afzonderlijk 20 centimes.
De aankondigingen, per drukkregel, 15 centimes.
De reclamen, per drukkregel 25 centimes.

TONGEREN, DEN 28 DECEMBRE.

ONDERSCHRIJVINGEN

voor het pauselijk leger.

Bedrag der vorige lijsten,	fr. 1306,45
Onbekende,	5,00
M. Schils, van Tongeren,	3,00
Onbekende van Millen,	5,00
M. Vandenbosch, rector van Offelken,	100,00
Een onbekende van Millen, die den zegen van den H. Vader vraagt,	2,50

LIJST VAN WIDOIE.

M. R. Meyers, schepen,	5,00
Een zoon uit zijnen spaarpot,	2,00
Een vader,	2,00
Zijne dienstboden :	
J. Lambie, brouwer,	0,25
J. Nossent, dienst knecht,	0,25
J. Poismaans, werkmán,	0,30
J. Vanstralen, id.	0,25
J. Massart, id.	0,25
M. Wanten, dienstmeid,	0,25
J. Vanbrabant, id.	0,25
J. Moens, id.	0,25

A. Vroonen, onderwijzer,	1,00
L. Ramakers, landbouwer,	1,00
F. Walmach, id.	1,00
H. Proismaans, slachter,	0,50
A. Ramakers, landbouwer,	0,50
H. Claesen, smid,	0,25
Z. Ramakers, landbouwer,	0,25
J. Dewael, handwerker,	0,25
Eene onbekende,	1,00
G. Clerinx,	0,25
C. Pirlotte, gemeente-lid,	2,00
Arn. Vroonen, id.	1,05
H. Pirlotte, landbouwer,	0,50
W. Pirlotte, id.	0,50
Eene moeder,	1,00
P. Vankriekensvine,	0,50
Eene onbekende,	1,00
Eenen onbekenden,	1,00
C. Leus, naaister,	0,50

Ontvangen door M. den deken :	
Eene onbekende,	5,00
De jonge juf. Emma C.	1,00
Een onbekende,	5,00
M. Kraanen en zijne dochter,	5,00
Een onbekende,	5,00
Johna Lardinois, dienstmeid,	2,50
Eenige congregantisten van het derde-orde van St. Franciscus te Tongeren,	9,50

De congregatie der onbevleete ontvangenis, 85,00
Nieuwjaargiften van Freeren, ter gelegenheid van het Triduum, 100,00
Totaal, fr. 1665,05

De parochie Freeren is waardiglijk vertegenwoordigd in het pauselijk leger door twee harer kinderen, te weten: MM. Louis Jacquemin en Jean Hamels die beide deel genomen hebben aan den slag van Mentana. De eerste is verheven tot den graad van sergeant, de tweede tot dien van kaporaal in het regiment der pauselijke zouaven.

Onze lijst van nieuwjaarsgiften aan Z. H. den Paus bevat heden eene lange lijst van giften der kleine gemeente Widoie. Wij roepen daarop de aandacht van alle andere gemeentens. Eer aan u, inwoners van Widoie. Gij geeft een schoon voorbeeld. Moge hetzelfde ook elders navolgers vinden.

In alle provinciën van België is men bezig met petitiën te maken tegen de nieuwe inrichting van het leger welke het ministerie voorstelt. Onze lezers weten waarvan er kwestie is. De militaire lasten zijn reeds overdreven in België; de loting waarvan de rijke zich vrijkoopt is al te dikwijls het bederf van den kleinen burger en de werkmán. Tien duizend jongelingen moeten alle jaren hunne familie vaarwel zeggen, hun ambacht verlaten, hunne toekomst breken om eenen langen diensttijd te gaan volbrengen in de kazernen der groote steden, waar zij niets goeds te leeren hebben.

Sedert lang reeds hebben alle ware volksvrienden de stem verheft tegen de overdrevenheid der militaire lasten die in België bestaan. Heeft het gouvernement de minste rekening gehouden van deze rechtmatige klachten? Verre van daar. In plaats van de lasten te verminderen is het voornemens den krijgsveld dienst te verzwaren, jaarlijks meer jongelingen onder de wapens te roepen en nieuwe forteressen te bouwen, hetgeen voor onmiddelijk gevolg moet hebben van nieuwe belastingen aan de burgers te doen betalen.

En waartoe zal dat dienen? Wil men ons doen gelooven dat het klein België ooit in staat zal zijn om ten strijde te trekken tegen den eenen of den anderen onzer machtige geburen? dat wij kunnen weerstaan aan eenen aanval van Frankrijk of van Pruisen, de twee eenige mogendheden die wij te vreezen hebben? Het is waarachtig om te lachen! De overdrevene militaire uitgaven die men het land op den hals draait kunnen geenen anderen uitslag hebben dan België in schulden te steken, het

land in den grond te bederven en vette posten gevolgd van vette pensioenen te verschaffen aan eenen hoop vergulde sabelslepers en leegloopers die voor het grootste gekleete onbekwaam zouden zijn om op eene andere wijze aan het dagelijksch brood te geraken.

Het is tijd dat er tegen de voorstellen van het ministerie opgekomen worde. In alle andere provinciën heeft het volk reeds zijne stem doen hooren. Openbare vergaderingen en meetingen worden er gehouden, petitiën naar de kamers gezonden om hen te verzoeken de nieuwe lasten welke het ministerie beraamt te verwerpen. Het is tijd dat Limburg ook zijne stem doe hooren. Naar het voorbeeld van alle andere provinciën moet hier elke gemeente, elk gehucht zijne protestatie doen gelden, zijne petitiën naar de Kamer zenden en de verwerping vragen der projekten van het ministerie die des te noodlottiger voor Limburg zijn daar onze provincie maar veel te dikwijls erkend wordt wanneer er nieuwe lasten moeten betaald worden, terwijl men haar even dikwijls ter zijde laat wanneer de gunsten uitgedeld worden. Wij, inwoners van Limburg, moeten aan het gouvernement laten zien dat wij dat spel moede zijn. Daarom moeten wij eenparig petitiën maken om opgekomen tegen de herhaalde belastingen welke men ons wil op den hals draaijen.

Men deelt ons het volgend afschrift mede van eene petitie die in eenige gemeentens van ons arrondissement geteekend worden. Wij verzoeken de ware volksvrienden dergelijke petitiën in hunne gemeentens te doen teekenen en naar de Kamer te sturen. De verzending gebeurt kosteloos.

Aan de III. leden der Kamer der Volksvertegenwoordigers.

Mijne Heeren,

Wij nemen de ootmoedige vrijheid U te verzoeken van uw goedkeuring te weigeren aan de projekten die U voorgesteld zijn en die strekken tot de herinrichting onzer krijgsmacht en de verzwaren der militaire lasten. Indien gij van gevoelen zijt dat eene nieuwe militaire inrichting noodig is, dan meenen wij uwe aandacht te moeten roepen op de noodzakelijkheid van de loting af te schaffen, die zoo zwaar op onze werkende klassen weegt en jaarlijks zoo menigen arbeider aan den landbouw ontnemt.

Wij denken Mijne Heeren, dat België tusschen de natieën moet uitschitteren door de kunsten en wetenschappen, door handel en nijverheid en vooral door zijne vrije instellingen; wij gelooven dat de onafhankelijkheid van ons vaderland beter zal verzekerd zijn door onze onzijdigheid, door de afwijking der traktaaten, door de een-tracht van alle Belgen dan door alle krijgsmachten welke wij kunnen inrichten en alle forteressen die wij kunnen bouwen. Indien gij onze denkwijze deelt, verzoeken wij U, Mijne Heeren, van aan ons land de zware offeringen te sparen welke de nieuwe

inrichting ons wil opleggen en de voorstellen strekkende tot de nieuwe inrichting onzer krijgsmacht te verwerpen.

den. december 1867.

Runderpest.

Het schijnt dat het in België is dat de runderpest zich het laatst wil doen gevoelen; in Holland heeft zij geene slachtoffers meer gehad sedert den 15 oktober; Engeland heeft er insgelijks niet meer van te lijden gehad sinds hetzelfde tijdstip. In Duitschland werd ze teruggehouden aan de uiterste grenzen van Silezië zoodat men verhopende mocht, dat wij er teenemaal van bevrijd waren, vooral dewijl België gespaard gebleven was van af de maand juli.

Het is nogtans niet zoo gewest: de ziekte heeft zich plotseling verklaard en wel op twee punten te gelijk van de provincie Antwerpen: te Berchem, in eenen stal van twaalf beesten, en op den Kiel (onder Antwerpen zelf), in eenen stal van 5 beesten. De bevoegde veeartsen hebben de echte kenteekenen der runderpest erkend. Hoe onverklaarbaar ook die onverwachte terugkeer der ziekte moge wezen, men heeft aanstonds het middel aangewend waarvan België zoo gelukkiglijk de krachtadigheid heeft ondervonden: al de zieke of verdachte dieren zijn afgemaakt en de stallen zijn ontsmet en van al het omstaande afgezonderd geworden. Men rekent er op dat deze maatregelen de gelukkig zullen hebben waarmede zij voor gaandelijk werden bekroond, en dat wij dit maal bepaaldelijk zullen ontmaakt zijn van de plaag, totspijt harer ongelooflijke aanhoudendheid. (Akkerbouw).

Het Vaderland van Leuven verhaalt eene hartroerende geschiedenis waarvan dat blad de eehheid waarborgt:

Er was eene inschrijving voor het pauselijk leger geopend geworden in een der voornaamste opvoedingsgestichten des lands.

Een jongen van 8 jaren, veeleer zijn hert dan zijne beurs raadplegende, schrijft dapper in voor 20 fr.

Te huis komende, haast hij zich het goede nieuws aan zijne ouders aan te kondigen. — Maar, zegt de verwonderde moeder, hoe zult gij die 20 fr. betalen? Uw gansche spaarpot houdt zooveel niet in. — Moeder, antwoordt het kind, op vastberaden toon, ik zal mijn lammetje verkoopen.

Er was hier kwestie van een waar lam dat het kind van zijne ouders had bekomen; het brave dier was reeds sedert lang zijn speelgezel, zijn vriend, en zijne wol bracht ieder

DE BISSCHOP EN DE BOER.

Het was een duistere en stormachtige nacht. De wind huilde verschrikkelijk door de hooge toppen der denenboomen. Den vorigen dag had het voortdurend gesneeuwd en de sneeuw had al de paden van het gebergte versperd, zoodat het zeer gevaarlijk was te reizen. Nogtans vervolgde een eerbiedwaardig grijsaard in dezen kouden nacht zijn moeilijken weg en wel in de meest woeste streken van Schotland. Zijn zilverwit haar goldde hem langs de schouders en met moeite kon hij er in slagen zijn mantel om te houden, zoo hevig was de wind. Enkele malen zelfs ligte de wind eene der slippen zoo hoog op, dat de borst des grijsaards ongedekt was en zich een kruis vertoonde, hangende aan een eenvoudig koord. Dit kruis was het teeken zijner waardigheid; want de grijsaard, schoon in een armoedig gewaad gekleed en te voet langs ongebaande wegen in een stormachtigen nacht reizende, was een katholieke bisschop.

In die dagen werden in Engeland de priesters en leeken op de gruwzaamste wijze vervolgd door de vijanden van Gods kerk. De strafwetten werden volgens de letter streng toegepast op elken katholiek; en wij, die nu in rust en vrede de weldaden van onze H. godsdienst genieten, kunnen ons geen begrip vormen van al de barbaarsche martelingen, welke de katholieken van Schotland gedurende meer dan eene eeuw van hunne Protestantische landgenooten moesten verduren. Hij, die een priester huisvestte of die H. mis hoorde of een der H. Sacramenten ontving,

was volgens de toenmalige wetten den dood schuldig en werd, zoo hij betrapt werd, door het zwaard, de galg of het vuur medeodogenloos ter dood gebracht.

De goede bisschop nu was op reis om zijne hier en daar verstrooide priesters te bezoeken, te troosten en te sterken. Hij had den vorigen dag een priester, die zich verkleed schuil hield bij eene aan het geloof getrouw gebleven familie, bezocht en hoopte den volgende dag nog eenen anderen priester te ontmoeten. Doch gedurende dezen nacht vond de heilige bisschop geen huis van een' katholiek, waarin hij zijnen intrek nemen en bescherming vinden kon tegen de koude en den wind. Hij was zelfs van het rechte pad afgedwaald; menig vurig gebed vloede van zijne lippen om zijn behoud van God door de voorspraak der H. Maagd af te smeeken; hij toch wenschte zoo vurig zijne geliefde kudde in haren nood nog te kunnen bijstaan. Gedurende langen tijd zag hij naar alle kanten heen, of hij hier of daar ook een licht kon ontdekken. Reeds dacht hij, geheel afgemat en uitgeput, bij zich zelve: God vordert het offer van mijn leven vroeger dan ik verwacht had; maar ik geef het Hem gaarne, in onderwerping aan Zijnen heiligen wil, mocht Hij het in Zijne goedheid aannemen als een smeekeffer voor mijne dierbare kudde; — maar zie, eenige weinige schreden voortgaande en zonder het te weten een zijpad inslaande ontwaart hij dicht bij zich een nederige hut. God dankende voor zijn behoud, opent de bisschop de deur.

De hut was zeer klein en armoedig en had slechts een voor- en achterkamertje. Toen de bisschop er binnen trad, kwam eene oude en

eerbiedwaardige vrouw hem te gemoet en heette hem welkom. Terwijl zij voor hem eenen stoel bij het vuur plaatste en zijn mantel afaam.

— Mocht ik u, zoo sprak zij, een bed kunnen aanbieden om van uwen vermoeijenden togt uit te rusten; doch het enige, wat wij bezitten, is bezet door mijnen zieken man, die den dood nabij is en waarschijnlijk dezen nacht zal overlijden.

— Ik betreur uw ongeluk, goede vrouw, antwoordde de bisschop; zijt over mij niet bekommerd, ik zal mij bij dit verkwikend vuur zeer goed bevinden. Maar kan er dan voor uwen zieken man niets gedaan worden? Ik heb enige kennis van de geneeskunde; kan ik van eenig nut zijn, want in deze woestijn is waarschijnlijk geen geneesheer te vinden?

— Och neen, zeide de vrouw; zijne ziekte is de ouderdom en die kan door geen doctor genezen worden. In de vorige week werd hier nog door een' mijner neven een' doctor gebracht, die mij zeide dat mijn man, die reeds lang aan verzwakking lijdende en kindsch geworden is, kort vóór zijn dood het gebruik van zijn verstand zou terug krijgen en dat zulks een zeker teeken van zijn nabij zijnden dood zijn zoude. Juist dezen middag was hij zoo als vóór zijne ziekte, hij wist en herinnerde zich alles nauwkeurig. Ik ben alzoo overtuigd dat hij spoedig zal sterven. Maar het is pijnlijk, mijn goede heer, onverwacht of zonder te vermoeden dat de dood zoo nabij is, te sterven.

— Dat is waar, goede vrouw, maar dat zal bij uwen man toch het geval niet zijn. Hij is immers zoo oud, hij moet dus ook den dood verwacht hebben; en zoo hij nu, zoo als gij zegt, zijn verstand heeft terug gekregen, is het uw plicht gebruik te maken van de u door God

aangebodene gelegenheid en hem voor te bereiden tot de groote reis naar de eeuwigheid.

— Ja, dat weet ik, zeide de vrouw, de tranen die haar langs de wangen biggelden, afdrogende, maar wat kan ik doen? Zoo ik het hem zeg geloof hij mij niet. Ik heb hem reeds herhaalde malen voorgelouden, dat hij spoedig sterven zal, maar altijd geeft hij mij ten antwoord, dat ik mij bedrieg en dat hij zeer goed weet, dat zijn tijd nog niet gekomen is.

— Staat gij mij toe, dat ik hem eens aanspreek, hernam de bisschop; de stem van een' vreemde heeft wellicht meer invloed op hem; ten minste ik zal mijn best doen, om hem van zijn nabij zijnden dood te overtuigen. — De oude vrouw willigde het verzoek van den grijzen bisschop gaarne in en geleide hem naar de kamer van den zieke. Toen de bisschop het bed van den zieke naderde, bemerkte hij dat het zeggen der vrouw volkomen waar was, dat de zieke nog slechts weinige uren leven zou en het herkennen van zijne geestvermogens de laatste inspanning van eene uitgeputte natuur was. De bisschop sprak eerst met den zieke over gewone zaken, bracht vervolgens het gesprek op het doel en de beweegredenen van zijn bezoek en drukte de hoop uit dat zijne ziel voorbereid zijn zou voor de groote reis. Doch om den zieke van zijn spoedig sterven te overtuigen, dit was hem onmogelijk.

— Ik weet zeer wel, zeide de zieke, dat ik oud ben; ik weet, dat dit oud en versleten lichaam geene kracht meer bezit. Ik geef zelfs toe, dat zoo ik een ander liggen zag in denzelfden toestand, waarin ik mij bevind, ik zeggen zou dat hij den dood nabij was; doch ik weet ook tevens, dat mijn tijd nog niet gekomen is.